सततं ज्ञातविनष्टाः पयसामिव बुद्बुदाः पयसि ॥ ७ ॥
सुकुलं कुशलं सुजनं विहाय कुलकुशलशीलविकले ऽपि ।
आद्ये कल्पतराविव नित्यं रज्यन्ति जननिवहाः ॥ ८ ॥
फलतीह पूर्वसुकृतं विद्यावन्तो ऽपि कुलसमुद्भूताः ।
यस्य यदा विभवः स्यात् तस्य तदा दासतां यान्ति ॥ ९ ॥ ५
वदति गभीरं लोकः कामं गर्जन्तमपि पतिं पयसां ।
सर्वमलज्जाकरमिह यद्यत् कुर्वन्ति परिपूर्णाः ॥ १० ॥

इत्येवं सम्प्रधार्य भूयो ऽपि व्यचिन्तयत्। तदहमनशनं कृत्वा प्रातः प्राणानुत्सृजामि। किमनेन व्यर्थजीवितव्यसनेन। एवं निश्चयं कृत्वा प्रसुप्तः। अथ तस्य स्वप्ने पद्मनिधिः क्षपणकरूपी सन्दर्शनं गत्वा प्रो १० वाच। भो श्रेष्ठिन् मा त्वं वैराग्यं गच्छ। अहं पद्मनिधिस्तव पूर्वपुरुषोपार्जितः। तदनेनैव रूपेण प्रातस्तव गृहं समागमिष्यामि। तत् त्वयाहं शिरसि लगुडप्रहारेण ताडनीयः। येन कनकमयो ऽक्षयो भवामि। अथ प्रातः प्रबुद्धः स तं स्वप्नं स्मरंश्चिन्ताचक्रमारूढस्तिष्ठति। अहो सत्यो ऽयं स्वप्नः किं वासत्यो भविष्यति न ज्ञायते। अथवा १५ नूनं मिथ्यानेन भाव्यं। यत्कारणादहमहर्निशं केवलं वित्तमेव चिन्तयामि। उक्तं च यतः।

व्याधितेन सशोकेन चिन्तायस्तेन जन्तुना ।
कामार्त्तेन प्रमत्तेन दृष्टः स्वप्नः फलोच्छ्रितः ॥ ११ ॥

एतस्मिन्नन्तरे तस्य भार्यायाः कश्चिन्नापितो नखप्रक्षालनार्थं समायातः। २० ततश्चासौ प्रक्षालनकर्म यावत् समाचरति। तावन्निर्दिष्टरूपः क्षपणकः सहसा प्रादुर्भूतः। अथ मणिभद्रस्तं समालोक्य प्रहृष्टमना आसन्नकाष्ठदण्डेन शिरसि तमाताडयत्। सो ऽपि सुवर्णमयो भूत्वा तत्क्षणादेव भूमौ निपपात। अथ स बणिक् तं गृहमध्ये संस्थाप्य यावद्विलोकयति। तावद्दृष्टो नापितः। स विलक्ष्य चिन्तितवान्। अहो कदा २५